

EL REFORMISTA

SETMANARI POLÍTIC D'AVISOS I NOVES

Preu de subscripció:
1 pesseta trimestre. — Nombre solt 10 céntims.

Redacció i Administració:
Carrer de Clivillers, 22.

Any I

OLOT 18 de Juny de 1914

Nom. 23

PER A "LA COMARCA," (1)

A propòsit dels examens dels alumnes de les Escoles Pies

El nostre estimadíssim confrare en son últim nombre ha volgut actuar de *generoso é hidalgo D. Quijote*, pro amb tant mala pata que no se li veu en lloc la sombra del *cèlebre* personatge cervantesc a qui ha volgut imitar, car prenent peu dels solts apareguts en la premsa local sobre el resultat dels examens dels alumnes de segona ensenyansa de les Escoles Pies, *con la lanza en ristre, tracte de defensar* molt malament per cert, lo que a judici de tothom es indefensable.

Diu el colega, que després dels parers contraris que han exposat els setmanaris locals respecte aquest assumpte, l'opinió està perplexa sobre si els resultats dels examens ha sigut o no satisfactori, i aquesta afirmació peregrina davant de les evidències, si no coneguèssim la diem-ne frescura del confrare, ens permeteríem preguntar-li si escriu per Olot o per provincies, ja que no sabem que més pot desitjar «La Comarca» per emetre el fallo, en la ja *sobada* qüestió dels examens.

Per una part, hi ha els pares de familia que han posat el crit al cel davant del nombre de *suspensos o carbasas* amb que els seus fills els han obsequiat com a present d'estiu, siguent causa de que adoptin extremes determinacions, i en tant es aixís, en quan n'havem sentit alguns que parlen de portar als seus fills en el pròxim curs, en altre col·legi si no's millora el quadro de professors, i per altre, hi ha la premsa local en majoria, (nosaltres d'una manera clara, i «El Deber» entre lineas) que han parlat prou clar per a que ningú pugui que-

(1). Creiem convenient insertar l'article, perquè compremem l'angoixa de l'autor, davant de lo succeït.

dar amb el més lleu dupte. ¿Què més vol i que més desitja «La Comarca»? Lo que'ns ha fet més gracia es lo que el confrare afirma amb tot l'aplom aixó es, que avans de dir la última paraula ha volgut documentarse. Ignorem si ha demanat datos, pro si aixís fos hem de regoneixer que s'ha deixat plantar la llufa, perque fins i tot prescindint del dibuix, gimnasia i caligrafia, tenim entés que la proporció de *suspensos* puja un bon xic més de lo que ell indica. I sino fassi el favor de enterarse millor i preguntí a qui li ha donat els detalls, a veurer a més dels alumnes *suspensos*, quants n'hi ha que trovant-se ja a l'Institut se'ls feu retirar per la seguretat de que tindrien nota de *suspens*. (De moment podem dir-li que d'aritmética comparada d'onze alumnes n'aprovaren 4, en sospenguèren 4 i deixaren de presentar-se'n 3, es un 8 p % que sembla un 80 ¡oy que sí!)

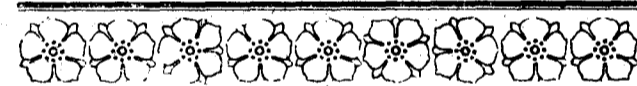
Desenganyis «La Comarca» aquets examens han sigut un solemne fracàs, que tots des de molt temps esperàvem, *car no s'ensenya de res*, i als pares lo mateix se'ls ni dona que'ls seus fills, que per concell dels professors han anat a Girona, els hi tornin amb *suspens*, o que tornin sens examinar-se per haberlo fet retirar.

Demani docs aquestos detalls, i ja veurà el nostre confrare, com en algunes assignatures el nombre de *suspensos* i no presentats puja fins el 50 o 60 per cent, cosa ben diferenta de lo que afirmen.

Contestant al paragraf últim de la seva *imparcial nove*, havem de dir-li que sens cap classe de parcialitat (no sabem com podríem tenir-li, car no'ns deuen res ni els hi devem res, fora una deficientíssima ensenyansa) i sens animositat envers l'Escola-Pia, no podem, i ens sap molt greu, felicitar als professors del col·legi, sino

que desitjem que els *molts suspensos* que hi ha hagut (comentats desfavorablement, no aquí, sino a Girona) serveixin per a despertar les energies, no dels alumnes, sino d'alguns professors a fi de que en lloc d'entretenir-se en les aules, a explicar si els nois de Olot estimen o no els pares, i esplicals-hi els regals amb que en altres col·legis habian sigut obsequiats (històrie.) empleessin el temps en explicar les assignatures

I prou per avui, pro si «La Comarca» o qui inspira el solt a que aludim no's dona per satisfet i vol mes detalls, no tenim cap inconvenient en donar-los.

Dos actualidades

Para Salvatella

El Diputado a Cortes por Figueras, tuvo, durante el discurso que pronunció en el Parlamento Español, frases de encomio a la persona del Sr. Maura y de fuerte censura para nuestro ilustre Jefe D. Melquiades Álvarez, condenando al partido reformista, vaticinando su nunca actuación y buscando toda clase de argumentos a fin de contrarrestar la enorme abalancha que por momentos se agiganta, precursora de la regeneración de la Patria, y por último con el doble sentido de que el pueblo irreflexivo y propenso a sensaciones discursatorias, le diera sus plácemes.

Poco premiada verá el Sr. Salvatella la labor que a su modo confeccionó, puesto que los mismos radios de la circunferencia en que convive, han sido los primeros en resentirse, han sido los primeros en que han adelantado su disconformidad.

Sus compañeros de Conjunción, deseaban algo más, pretendían lo que no hubo, cosa que enseguida dejaron entrever, pues era mucho el anhelo que para ello sentían cuando en el Congreso entraron, y no poca la decepción que experimentaron, después de oír durante dos horas la vibratoria voz del Sr. Salvatella.

Publicamente manifestaron que era demasiada

la galantería que para con el Sr. Maura había tenido y se dolían amargamente que, para con el Sr. Alvarez, no hubiera estado más enérgico.

Un revés de fortuna fué, el que el Sr. Salvatella obtuvo en la tarde de ayer, pues a más de no satisfacer a nadie, dió motivo sobrado para que los que militamos en el floreciente partido reformista, desvaneciéramos, con muy poco trabajo, las malas armas que esgrimió contra el Sr. Alvarez y los que somos sus correligionarios.

¿Porque criticar el alejamiento de D. Melquiades, del seno de la Conjunción Republicana Socialista? ¿Porqué extrañarse de esta evolución, si ellos mismos le daron y dan todos los días, margen para ello? El mismo Sr. Salvatella, reconoce en pleno parlamento, que el republicanismo es dentro de España, una gran fuerza social, pero no fuerza política, debido a la mal sana y viciosa propaganda ¿Porqué dudarle?

Todos los ideales, son bellos y plausibles y por lo tanto, merecedores del más acendrado respeto, pero condenable y grandemente digno de desprecio, son, los que ostentando a guisa de pendón un ideal cualesquiera, solo mofa, escarnio y embrutecimiento bajo su bandera cobijan.

¿Que otra cosa ha sucedido al partido Republicano Español, que no fuera lo que antecede? ¿Acaso tenemos la culpa, los que ante el lema representativo de la República, respetuosos nos descubrimos y fervientemente adoramos? ¿No son los culpables sus mismos directores? ¿Porqué fomentan entre ellos la divergencia y hacen revivir odios personales, si la República solo anhela, esparce y pregona unión, para hacer sólida la libertad y fraternidad? ¿Como quereis que el pueblo de crédito a vuestras confabulaciones, si entre vosotros no reina la igualdad? ¿Porqué ambicionais categorías y despilfarrais en los Municipios, el fondo común, el obligado óvalo de aquel sufrido pueblo que os levanta para que de él os acordeis?

Por todas estas y otras muchas deficiencias os abandonó el eximio Jefe del partido reformista y os abandonamos los que creyendo hasta ha poco, con entusiasmo, con vuestras malgamas, hemos encontrado el desprestigio nacional y vulnerada la sacrosanta causa de la República.

Bien hace el Sr. Alvarez y todos cuantos prohombres del partido reformista hay, en cobijarse bajo la bandera de la monarquía, puesto que hoy por hoy, hay un digno Jefe de Estado, admirado de nacionales y extranjeros, único que puede llevarnos a la deseada regeneración, luz, que en el campo Republicano no se deja entrever. De faltar aquél y vislumbrarse un poco de resplandor liberadora, no dudad, Republicanos de fantasía, que del campo Reformista, saldría ondeante la bandera Republicana, y tremolaría orgullosa en el espacio, satisfecha la República, de haber estado, durante un tiempo, resguardada de tantas humillaciones.

Reverdeciendo

Hace cuatro meses escasos, que el que suscribe, en voz pública y en ocasión de estar en visperas de elecciones para Diputados a Cortes, vaticinó sin titubeo alguno, lo que sería del partido de Puigcerdá, si ante la candidatura de nuestro querido compatriota, Sr. Dagas, permitiéramos que triunfara la nulidad—políticamente—del Sr. Bertrand y Serra.

¿Porqué no decirlo claro? ¿Ha de causar rubor decir la verdad?

Me acuerdo perfectamente que, entre otras cosas, comparé la Cerdaña Francesa, con la

que tenemos nosotros; hice ver que la primera tenía una nombradía mundial de bella y coqueta comarca, mientras que la nuestra, solo frases de desprecio y exclamaciones de indignación recibía.

¿Es que tal vez la parte que a nosotros afecta, reúne más malas condiciones que no la que atañe a los franceses? Si tan ignorante fuera el pueblo, buena sería esta argumentación, pero hoy, ya empieza a despertar, y sus pupilas entrevén algo, de lo mucho que hasta ahora, se le presentava obscurecido; prueba de ello, dió en la última lucha electoral, y acabará por confirmar en la venidera.

Cree el Sr. Bertrand, que del pueblo montañoso, no salen plantas frondosas, no llegan momentos de redención? No tan ignorante le supongo, puesto que por rutinaria sabe la infancia, que las plantas silvestres, con todo y no ser cuidadas se desarrollan y florecen por instinto natural.

El pueblo liberal del distrito de Puigcerdá, ansía constantemente en redimirse del yugo que sobre él pesa, y no dude Sr. Bertrand, que llegará a conseguirlo, pues aun le restan fuerzas suficientes para quitarse de por en medio la mala planta y cuydar del buen desarrollo de la que ha de purificar la malsana atmósfera que respiramos.

Razón tenía, el que un día dijo que Marruecos principiaba por los Pirineos, pues lamentándose de la ausencia de vías de comunicación en el Imperio Marroquí, decía, que preferible era aquello, que no poseerlas y no poderlas utilizar por causa del abandono.

Así nos sucede a nosotros y el pueblo del distrito de Puigcerdá, empieza a no consentirlo, cosa que irá acentuando, hasta el día del mañana que, cansado ya de tantos perjuicios, lo que el otro día fué señal de indignación, dará mucho que pensar y perjuicios graves ocasionará, a todo el extenso y fructífero valle de la Cerdaña, siendo culpable de todo ello, el que no siendo apto, se impone al pueblo para representarlo.

Nuestras carreteras, se han transformado en barrancos y si sensibles son las vidas que en los de Marruecos se pierden, lloradas son las desgracias que en los de casa ocurren.

Pongo punto final al presente artículo, preguntando a D. Eusebio Bertrand y Serra: ¿A qué será debido, que el mal estado de la carretera de Puigcerdá, sea tan injustamente pronunciado en el trozo comprendido entre Ripoll i Campdevánol?

Si es debido al mucho tránsito que en el referido trozo hay, no puede V. argumentarlo, por cuanto en aquel entonces, el pueblo vería claramente que el celo y actividad de su representante deja mucho que de desear, puesto que a la gran necesidad, se cubre con los desvelos y si estos hubieran prevalecido, mayor consignación en el presupuesto habría.

Más malicioso tal vez que los demás, creo ver en ello una hazaña política, pues me acuerdo perfectamente, que en todo el partido de Puigcerdá, fueron, Ripoll y Campdevánol, las dos villas que más marcadamente se mostraron, no obstante el fin de oposiciones que por parte de los que patrocinaban la candidatura de V., Sr. Bertrand, hubieron en contra de la representación que V. con su investidura ha impuesto.

Si esto fuera verdad, podríamos decir que ha llegado al colmo de la desfáchatez.

JAIME SALVANS

Ripoll 5 Junio 1914

Impresions⁽¹⁾

De la vida

Reunions a cala ciutat. Proposicions. Volen fer aquest istiu un concurs hípic. Ja tenen el cap apunt. Tothom se prepara. En una reunió se tracta de fer accions, l'arcalde ho aprova... tant sols dos diuen que si convé, tant n'agafaran una com dugues i ningú diu res més, ¡ai, fillets de Deu! al sentir que volen escorrer la bossa, tothom arrufa el nas. ¡Quins senyors!!

Air senti a un bon home que deia:—Que concursos hípics... concursos mer... (una paraula ¡uf! d'aquelles més lletjes) lo que haurien de fer es fer ho pagar als Srs. Rector... als Caputxins... etc. perque be capten.

De totes maneres, deixant apart aqueixes paraules textuales, jo trovo que aquest home tenia raó, no precisament dirigint se a les comunitats pero si als grans ricatxos d'Olot. Ells proposen, ells xerren, ells volen arreglar-ho, pero ¡ai la mare! no'ls hi parlu de treurer diners.

Lo del concurs hípic s'haguera arreglat, si tothom tingués bona voluntat; que se tracta de fer accions, jo me'n quedo una, jo dugues, jo una altre, jo tres, i fent-ho d'aquesta manera s'haguera arribat sens dificultat a la quantitat necessaria. Ara dubto de que ho fassin. Recordo que una vegada, no vull recordar aont, ni molt menys, se tenia que arreglar certa cosa, per lo que's tenia que pagar 2000 ptes. ¡Tots eren rics! Van proposar de pagar crec 50 duros no ho recordo ben be cada un, pero de totes maneres si ho varen volguer arreglar varen pagar-ho dos només, cent duros cada un. ¡Eh!... que vos en sembla!... ni el célebre senyor B. ni el senyor G. van desembossar un duro ¡aixó son rics!

Doncs tornant-hi, hi havia a cá la ciutat alguns presidents i representants de societats, si aquets haguéssin dit, la societat A s'en queda dues, la societat B se'n queda una, tal volta s'hagueren animat una mica; pro ho veig molt fosc.... molt fosc.

No deuen saber els que ho proposen que deuen comensar per dar exemple si volen fer alguna cosa; ¡està tan escarmentat el poble!

Maniquí de taup.

(1) De colaboració.

Setmanals

Nostres colegues en la premsa local son incomparables. Val a dir, que tots, ne tenim de relliscades, pro fa alguns dies, que aixó, sembla una pista de patinar plena d'aprenents. L'un surt un dia amb la felicitació de marres, per l'abundó de males notes en els examens i com si nos fos prou. encara reincideix, i l'altre ¡oh l'altre! aguantin-se fort i lleigeixin «Pa de San Antoni. Un pagés devot de S. A.» (i de fer el tonto s'hi podria afeigir) «per haber alcançat el benefici de la pluja, dona 0'50 per al pa dels pobres i si plou lo suficient per a omplir la cisterna donaré una peseta».

Apareixer aquest... despropòsit (disapte passat) i venir una tempestat

darrera l'altre ha estat tot-hu; quan-sevol creu en el refrà que diu: brams d'ase no pugen al cel. Que perdonin els responsables la comparansa, pro pensin que quan fa dos mesos que no para de plourer, quan les cullites s'acaven de perdre de negades, quan tothom, menys aquest pagés i el periòdic que li serveix de bocina, està ansiat el bon temps, sortir oferint una pesseta perquè ploquant s'ompli la cisterna, es burlar-se del Sant i de nosaltres i justificar nostre comentari.

Cara, i creu. Els diaris comenten preferentment durant aquestos dies dos fets. L'un, el viatge de l'Orfeó Català a París i Londres, viatge triomfal i en el que l'art sublim de l'Orfeó s'ha imposat una vegada més davant dels més eminents crítics musicals del món, deixant molt ben sentats els noms de Espanya i Catalunya.

L'altre, la *cogida* del célebre torero el Gallo, que segons els diaris es una calamitat més gran que'l Ministeri Dato.

Humanitaris, lamentem la greu ferida que ha sofert l'home, pro indiferents al fanatisme que molts senten per la gent de *coleta*, considerem la ferida del *toreador* celebrat com un fet vulgar, com una ganga propia del seu arte, oficio o artificio.

L'Ajuntament ha concedit el Teatre Principal per l'istiu a una companyia de sarsuela.

Aixó res tindria d'estrany, pro com sigui que al concedir-lo a qui oferia a D. Ricart Calvo va exigir-se-li que portés tota la companyia de dit artista que actuava en el teatre Romea de Barcelona, i que en cas de no dur-la tota se rescindís el contracte, creiem nosaltres que als sollicitants actuals se'ls hi exigirien les mateixes garanties empró lluny d'ésser aixís, sens sapiguer qui vindrà, ni quin serà el *elenco* de la companyia, s'otorga el teatre.

¡Als uns tot i als altres res! ¿No li sembla a l'autor de la esmena presentada al dictamen quan va concedir-se el teatre al Sr. Agustí, que tothom ha de passar pel mateix rasser? Lo contrari demostra una parcialitat manifesta i que no posa en gaire bon terreny al *Exmo. Ayuntamiento*.

Encara que no partidaris de que per part dels Srs. de l'Ajuntament se fassin ostentacions, no obstant entenem que les coses a mitjes no van mai bé. O suprimir d'una vegada les comissions i l'assistència en corpora-

ció als actes que aixís ho té acordat l'Ajuntament, o complir els acords presos.

Dijous passat produí un efecte llas-timós veurer que els representants de tota una corporació de 18 concejals, eren no més tres.

Noves

Les ballades que tingueren lloc el dia de Corpus pel dematí a la plaça, resultaren força concorregudes, prova evident de les moltes simpaties que entre els joves te en Ramon Escubós.

Concorregudíssimes estigueren les funcions religioses que el dijous i diumenge se celebraren en la Esglesia Parroquial, siguent efogiadíssims els sermons que pronuncià el jove Doctor don Carles Salicrú, i que posaren de relleu les seves dots oratories i els seus profonds coneixements.

Per causa del temps tormentós que regnà per la tarde, el dijous i el diumenge passat, no pogué celebrar-se la processó de Corpus que havia de sortir de la Parroquia.

Dimars pogué celebrar-se la processó que surt de la Esglesia dels R. R. P. P. Caputxins, portant la bandera el president de la «Juventut Tradicionalista».

La capella de S. Esteve cantà durant la mateixa alguns motets que demostrèn una vegada més, el bon gust del seu digne director Rvmt. Felix Farró.

El pròxim diumenge en el local de la «Lliga Regionalista» donarà una conferència sobre Mancomunitat, el jove i distingit advocat, depositari de Fondos Provincials D. Joan Torroella.

Ens prega el president de la «Lliga Regionalista» nostre amic D. Josep M.ª Masramón fem públic que tothom que vulgui assistir al banquet que se celebrarà el dia 28, passi pel local de la esmentada societat de 2 a 3 tarde i de 9 a 11 vespre aont se li donarà la corresponent contrasenya. El preu del cobert es de 750 ptes.

Aixís mateix els qui desitjin un palco per a assistir al meeting, poden avisar que se'ls hi reservarà.

Ha sigut concedit el Teatre Principal per a la propera temporada d'istiu a D. Mario Güell, que ofereix portar una escullida companyia de sarsuela.

També s'ha concedit la Plassa de Toros, al conegut aficionat Sr. Pícola, per a donar-hi una becerrada el dia 28 del actual. Respecte a n'aixó hem sentit a dir que hi ha qui tracta de que no se celebri, procurant entorpir els treballs que es porten a cap, i volguent fer creure que perquè els empresaris de les corrides de les festes del Turra de l'any passat, no han pagat l'import del Timbre, s'embargarà la taquilla als organitzadors o empresaris de la que's tracta de celebrar.

Suposèm se tracta de una broma, car lo contrari, implicaria un desconeixement absolut dels principis de la lògica.

Aquest istiu serà istiu de corrides, doncs segons ens han informat se sollicita la cessió de la Plassa de Toros per a celebrar-hi dos corrides, el dia 25 Juliol i 15 Agost vinent.

La companyia que dirigeix l'eminent actor don R. Calvo, donarà 2 representacions.

Avui serà el debut amb el drama amb 6 actes «Hamlet», de quin sabem que el Sr. Calvo ne fa una creació.

«La Caritat» fa saber a tots quants mendicaires desitjin participar dels auxilis que repartirà des de primer de Juliol, se serveixin inscriurers en les oficines establertes en els baixos de casa Ciutat, quedant obertes al públic d'onze a dotze del matí de tots els dies feiners des de'l dia 22 del corrent.

S'ha constituït la Junta Directiva de la Lliga Espanyola de Educació Familiar en la següent forma:

President, D. Josep M.ª Garganta; Vicepresident, D. Victorià Galí; Vicepresidenta, D.ª Rosario de Roselló de Solà; Secretari, D. Joan Sacrest; Vicesecretari, D. Federic Riera; Tessorera, D.ª Carme Monsalvatje de Sacrest; Bibliotecari, P. Tomas Gari-Montllor, escolapi; Vocals, D.ª Pilar Danés de Puig; y D.ª Ana M.ª Abad.

Amb motiu del Congrés Esperantista Internacional de París, s'estàn organitzant a Alemanya tres carabanes de congressistes que sortiran respectivament de Berlin, Colonia i Maguncia recorrent distintes regions i visitant lo més important de les mateixes amb motiu de l'anada a París.

També s'està organitzant una caravana d'esperantistes Austriacs que surtirà de Cracovia, i per la qual s'ha obtingut una considerable rebaixa ens els bitllets de ferrocarril.

Les companyies de ferrocarrils angleses han concedit rebaxes als viatgers que presentin el carnet de congressista.

Des de'l dia 6 al 12 del corrent aquesta Sucursal de la «Caja de pensiones y de Ahorros» ha obert 19 llivretes noves, ha rebut per impositions 13354 pessetes i n'ha pagat 2900' per reintegres d'estalvi.

Durant la present setmana actua de Vocal de torn el Rnt. Dr. D. Pere Pujol i Rubio Pbre.

Dijous passat els guardes de Foment de caça i pesca Senyors Balcells i Solé, sorprengueren pescant amb filat, aprop del Pont de Grebol en la Vall de Vianya, a Josep Gravalosa i a Josep Gispert.

Els guardes citats ademés de denunciar els infractors de la llei, varen pendrer-los-hi un filat que l'entregaren al jutjat i serà destruït el dia que se celebri el judici, i el peix varen dur-lo a l'Hospital d'aquesta ciutat. Nosaltres entenem que per acabar amb l'obra censurable dels destructors de caça i pesca, es necessari obrar aixís amb molta energia i els actuals guardes de que te la societat de caçadors i pescadors, son molt apropòsit per a complir amb gran èxit aquesta encomiástica missió.

Des de Sant Joan de las Abadesas

A NOSTRES CONSPÍCUOS CONSOLIDATIVOS

¡Pobres Bufons!... S'han prés la *molestia* de fer d'*arregladors*, no per odi que tinguen a persona determinada de aquesta Vila. Si no perquè s'han cregut amb el dever de buscar guerra, perquè aixís diuen que trobarán la *pau*. Buscar guerra, a quants passin per la seva imaginació. Buscar guerra, per sistema, i sols per fer nostra Vila, *rica i plena*. ¡Ai pobres Bufons!... quan desitjaríen poguer conèixer la historia d'un fill d'aquesta vila que la tingués *bonica* com ells, per poguer-se expansionar-se en publicar-la. ¡Pobres!... ¡no la busquin no! que en aquesta vila, de la condició de vostés no será possible trobar-ne un altre. ¿I veuen? els compadeixo. Perquè els hi ha sigut molt facil embollar la *troca*, pró ¡ai!... els será molt difícil trobar els *caps*. ¿No ho creuen vóstes aixís? ¿oy...? ¡Ja ho crec que si poden sortir d'aquesta ja els hi costará molt de tornar-se a enredar! ¡Si home si! de *sabiundu* ja es *bonic* serne (pro no tant com vóstes).

¡Reno! com s'expliquen el *Blanch* i en *Romansones*! Ens diuen que'l Sr. Pujol i aquell altre son *intimos conspicuos redentores del obrero*.

¿Que volen dir estimats *Bufons* que no està bé de ésser redentor? ¡Tant que vóstes s'hi feien véuer!...

¿Que no se'n recorda el Sr. Salvador Blanch, quant ens deia, que'l treballador que anaba a pendrer café a can Pep, no tenia vergonya?

¿Que no s'en recorda quant ens deia que el duenyó d'aquell establiment era un enemic irreconciliable del treballador al igual que tots els *grosus* que anaven an aquella casa?

¿Que no se'n recorda quan ens deia que vóste no s'hi acostava mai, per que estava cert que allà sols se tractaven les maneres més inhumans de postergar al treballador.

¿Que no se'n recorda quant ens deia que per el sol fét de anar a pendrer café en aquell establiment ja era un enemic del treballador?

¡Caratsus...! ¡quina sinceritat que te vóste! ¡Pobre Bufó...! ¿Es que son els *Quevedos* que han obrat el *miracle* de la seva transformació.

¡Reira d'anell!... ¡Quina manera de rebentar nos la calaxera!... ¡Tanta de *confianza* que inspiraba en el treballador!... ¡Ai *caratsus* de Bufonet! ara no sols hi entra vóste en aquella casa... sino que vóste i el Sr. *Romansones* els hi hem vist tenir moltes vegades *xinxillos*, que la vritat, ens han cridat molt l'atenció. I ho veu lo que son les coses. I ja com els que van an aquella casa de molt temps tenen molta mes

dignitat que vóstes (inclús el duenyó), els han donat a compendrer que n'estan tips de vóstres canallades, i ara tenen de *trasmotchar* al altre banda del pont! ¡Caratsus! quan menys allà podran entendrers ja que son nos amb nos. ¡I si home!... (*Dios los cria y ellos se juntan*.) Pro, aixó si, jo no dupto pas, que allà sols s'ajunten perquè son *intimos conspicuos*.... ¡Caratsus!... i de l'altre me'n descuidaba.

I vóste, Sr. *Romansones*? ¿No era vóste, l'any passat, quant la huelga dels simentaires, deia en alguns treballadors que tenien molta raó, per que la llei obliga a n'els patrons a pagar als seus treballadors quant menys cada quinze dies?

¿No era vóste també, qui 'ls hi deia que era molt de justicia que cobressin mes jornal?

¿No era vóste qui 'ls hi deia, que vóste estava de la seva part? (pro que sobretot no 'l comprometessin, que no poguessin enterar-se'n els patrons). ¡Ah, caratsus! ¡per a aixó deuria dir vóste *conspicuos redentores del obrero*! Siguent aixís, ¿que diria el Sr. Cabot?

¿No era vóste qui a les reunions dels patrons *defensaba* d'una manera tan enérgica a n'els treballadors? ¿Que dirán els treballadors al tenir tan *conspicuo redentor*?

¡Home aixís ja no m'estranya volguessin aixecar-li aquell monument, i decorar-lo amb alló d'aquella casa de Vich! ¡Es molt natural. . . . si sab vóste guanyar-se tants mérits? ¿que te d'estrany que li estiguin tan *agredesidus*? ¡no faltaba mes! Vóste que ens ha portat tants adelantos, que fan aquesta vila *rica i plena*. ¿Que tal vegada sería vóste l'inventor d'aquella engrabada del pont? Antes de vóste proporcionar nos els seus *sabios consejos*, no tenia pas de cuidar-sé'n aqueix municipi. ¿No es vritat Sr. Colomer? ¿Que no podria ser que, no havent sigut vóste regidor continués fent-ho la Companyia del Nort, com ho havia fet sempre? ¡Oh. . . .! ¡ve en tenim sort de vóste per a anar-nos *modernisant*.

¿Sabeu mos estimats llegidors el perquè? Doncs es perquè, *con su grandísimo talento*, ens fa sapiguer que tenim una minoria de vaques, i demés bestia, en la qual el Sr. *Romansones*, segurament tindrà la honra de perteneixer. ¡I es natural! amb tal element cada dia puga fer-nos nous *descubriments*. L'un dia els comptes no's tan bé, l'altre dia que trop diferencies, ¿es que tal vegada no ho saben fer de la manera que ho fan aquella minoria de vaques y demés bestia? ¡Pobre Sr. *Romansones*!... ¡que li costará *d'ensenyar las*!... ¡Tan que vóste se sacrifica per fer aquesta vila *rica i plena* i pensar que tothom diga que vóste es un BURRU de mala fe!

¡¡ca! home, ca, no'n fassi cas, vóste continuí fent-nos *descubriments*. . . . i a proposito. Me crec amb el deber de fer enterar a mos llegidors que els nostres

Bufons acaven de fer-ne un de molt *interessant*. Ens diuen en el nombre X de «La Veu Comarcal», de Ripoll, que hi ha un jove en aquesta vila que treballa per portar a felis terme una obra *colossal*. I no ho duptin, no, quan ells ho diuen, será l'*atmiració* de tot el mon, per que creguin que nostres *Bufons* hi entenen amb aquestes coses. Pro per ara no'ns diuen en que consisteix aquella obra, no sabem si será de género *femenino*. Com que nostres *Bufons* diuen que son una miqueta *curts de vista*, o be tenen por de que els prenguin la patent. . . . Pro ens diuen que per portar-la a cap tindrà de fer-se una subscripció. ¡Malu! Si necessiten *Quevedos*. . . . nosaltres no'n tenim.

Seayors Bufons, ara les postres:

*Repasem-ne vostra historia
Que més xula no pot sér
¿Vosaltres no la dirieu?
Donç, jo ja l'explicaré.*

*Defensor del bé del poble
Ells diuen que volen ser,
¡Reno! ja'n toqueu provés
Ah, ¡si! ¡si! ho feu molt bé*

*Ja que vóstres consiliabums
Allà l'altre part del pont
Tenen de ser-ne per força
Tot lo, més dolent del mon.*

*L'un amb una pata curta,
L'altre Blanch com sac de guix,
Digueume sense cap traba
¿Pot sortir res de bó aixís?*

*Traieuvos doncs la careta,
I si açàs, no vos cau bè,
¡Oh!... per aixó no paseo ansia
Be prou que jo ja ho faré*

*Per insultar les persones
Amb escrits i estar amagats,
Segons se veu per les obres,
Son molt dolents i cobarts.*

En preparació per el nombre vinent, la descripció de l'aparell i el seu funcionament, *sorprendent i extraordinari*, el que funciona per medi de la electricitat acumulada, segons han descobert nostres *Bufons* (Blanch i *Pata-galana*), que diuen que està instalat en la parroquial iglesia del veí poble de Surroca, e! que segons se despren, està encarregat de manipular-lo.

L'ERMITA DE SANTA BARBARA

Imp. de P. Aubert, Clivillers, 22.—Olot.

LA FORTUNA PARA TODOS

27 MILLONES DE PESETAS

GARANTIDAS OFICIALMENTE y repartidas en 158 SORTEOS OFICIALES

Villa de MADRID, de PARIS y otras

11.043 Premios desde 100 Pesetas a 1.000.000

UN SORTEO CADA OCHO DIAS POR TERMINO MEDIO

Cobro inmediato de los Premios. — Detalles gratuitos

SEGURIDAD ABSOLUTA.

Para tomar parte enseguida en los 158 Sorteos, enviense

5 Ptas 50, como única entrega

en sellos, ó mejor en giro postal, sobre monedero ó giro matuo, á

EL FOMENTO DEL AHORRO, Diputación 284 BARCELONA y Lauria 37

el cual remitirá los números correspondientes a vuelta de correo

SE DESEAN AGENTES ACTIVOS Y SERIOS

ACADEMIA PARISIEN DE CORTE Y CONFECCIO

sistema «MARTÍ»

dirigida per la professora MARIA BOIX

Plaça del Carme, núm. 1, = OLOT